

Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg
lov@ft.dk

Morten Messerschmidt (DF)
Morten.Messerschmidt@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Holmens Kanal 20
1060 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

J.nr. 2025 - 4356
24. september 2025

Udlændinge- og Integrationsudvalget har i brev af 27. august 2025 stillet følgende spørgsmål nr. 494 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet af ikke-medlem af Udlændinge- og Integrationsudvalget Morten Messerschmidt (DF) (MFU).

Spørgsmål nr. 494:

”Vil ministeren, idet der henvises til læserbrevet »Håndtrykssag: Hvorfor skal skattekroner gå til retssager for religiøse særkrav i Danmark?«, avisend danmark.dk, den 17. august 2025, redegøre for, hvor mange skattekroner Ligebehandlingsnævnet har anvendt på advokatomkostninger i sager, hvor borgere eller studerende har påberåbt sig religiøse særkrav – herunder den aktuelle sag fra Egelundskolen i Albertslund – og samtidig forklare, hvordan det kan forenes med regeringens erklærede mål om ligestilling og fælles danske værdier?”

Svar:

I Danmark hilser vi på hinanden med et håndtryk. Det er en enkel og grundlæggende måde at møde hinanden på og et udtryk for respekt og ligeværd. Det handler ikke om religion eller kultur, men om at behandle hinanden lige – også i måden vi hilser på hinanden. Jeg finder det derfor naturligt, at man følger denne praksis.

Det er netop denne fælles praksis, der er blevet udfordret i den såkaldte håndtryks-sag. Jeg har til brug for besvarelsen af det konkrete spørgsmål indhentet et bidrag fra Sekretariatet for Ligebehandlingsnævnet. Sekretariatet for Ligebehandlingsnævnet har oplyst følgende:

”Inden for de seneste fem år har Ligebehandlingsnævnet truffet afgørelse i to sager, som angik forskelsbehandling på grund af religion, og som efterfølgende er indbragt for domstolene med nævnet som mandatar.

De to sager blev afgjort af nævnet den 15. december 2021. Sagerne omhandlede to kvindelige muslimske lærerstuderende, der i forbindelse med et praktikophold deltog i et velkomstmøde på den skole, de havde fået tildelt som praktiksted. Til velkomstmødet ønskede de to lærerstuderende af religiøse årsager ikke at give hånd til en mandlig

praktikvejleder. De to lærerstuderende hilste i stedet på den mandlige praktikvejleder ved at placere højre hånd på venstre bryst og bøje hovedet. Efter velkomstmødet blev de to lærerstuderende indkaldt til møde på skolen. Årsagen til mødet var, at de to lærerstuderende ikke havde ønsket at give hånd til den mandlige praktikvejleder ved velkomstmødet. Det kunne lægges til grund, at skolen stillede som krav, at det var en betingelse for at fortsætte praktikforløbet, at de to lærerstuderende ville tilsidesætte deres religiøse overbevisning ved at give hånd til alle personer uanset deres køn. Da de to lærerstuderende afviste dette, ophørte praktikforløbet med øjeblikkelig virkning.

Begge de lærerstuderende kvinder klagede til Ligebehandlingsnævnet over kommunens beslutning om, at deres praktikforløb ophørte.

Ligebehandlingsnævnet traf i begge klagesager afgørelse om, at der var sket indirekte forskelsbehandling på baggrund af klagerens religion, og begge klager blev tilkendt godtgørelse på 25.000 kr. Indklagede meddelte efter afgørelsen, at indklagede ikke agtede at efterleve Ligebehandlingsnævnets afgørelser, hvorefter klagerne anmodede Ligebehandlingsnævnet om at indbringe sagerne for domstolene.

Sagerne blev herefter indbragt for retten i overensstemmelse med § 12, stk. 2, i ligebehandlingsnævnsoven. Ved domstolene blev sagerne sambehandlet og henvist til landsretten, da sagen fandtes at være principiel, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

I praksis bliver en afgørelse fra nævnet, hvor indklagede ikke har betalt den fastsatte godtgørelsen til klager, efter at klager har anmodet nævnet herom, oversendt til Kammeradvokaten eller anden advokat, der herefter fører sagen ved domstolene.

Sekretariatet for Ligebehandlingsnævnet kan oplyse, at advokatombudsmanden forbundet med domstolsbehandlingen af den sag, hvor to kvindelige lærerstuderende anmodede om indbringelse af Ligebehandlingsnævnets afgørelser af 15. december 2021, på nuværende tidspunkt udgør ca. 370.000 kr.

Dette dækker Kammeradvokatens omkostninger til at føre sagen i byretten og landsretten.

Sekretariatet for Ligebehandlingsnævnet kan oplyse, at den ankesag, hvor Ligebehandlingsnævnet er mandatar for en kvindelig lærerstuderende, aktuelt verserer ved Højesteret. Sagens advokatombudsmand er derfor endnu ikke opgjort.

Det kan dog oplyses, at Kammeradvokaten har afgivet et salæroverslag for sagens behandling ved Højesteret på 255.000-275.000 kr. Et sådant salæroverslag kan revideres, hvis advokatarbejdet med sagen udvikler sig anderledes end forudsat.

Det var alene den ene af de to sagsøgere, der ønskede at anke dommen. Som mandatar for denne sagsøger påankede Ligebehandlingsnævnet derefter dommen til Højesteret, hvor sagen nu verserer.

Ligebehandlingsnævnets formandskab valgte at anke landsrettens dom til Højesteret, da sagen indeholder flere principielle, juridiske overvejelser og spørgsmål. Sagen giver således anledning til overvejelser om, hvorvidt der foreligger indirekte forskelsbehandling, og i så fald hvorvidt kravet om at give hånd til mænd alligevel kunne tillades stillet, fordi det er objektivt begrundet i et sagligt formål, hensigtsmæssigt og efter parternes procedure særligt, om det var nødvendigt, jf. forskelsbehandlingslovens § 1, stk. 3, in fine. Der er desuden lagt vægt på, at landsrettens dom er afsagt med dissens, og at der som anført ovenfor er ganske få sager, der vedrører spørgsmålet om forskelsbehandling på grund af religion. Det vil derfor være nyttigt for både Ligebehandlingsnævnets virke og retsanvendelsen i øvrigt at få en afklaring af ovennævnte spørgsmål fra Højesteret.”

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at det er Ligebehandlingsnævnet, der som uafhængigt klageorgan træffer denne beslutning efter en samlet vurdering af sagen. Det har jeg som beskæftigelsesminister ikke indflydelse på.

Venlig hilsen

Kaare Dybvad Bek
Beskæftigelsesminister